בשלמי שמחה כדאיתא בחגיגה (מ.):

מהן שינהוג נידויו ברגל. אוהקשה

ואיו עשה דוחה עשה ואפילו עשה

ליכא אלא עורא גזר כדלקמן (דף

טו.) והא לאו קושיא היא דהא נידוי

דחי לאו דמקלל חברו דאיכא לאו

ושמא מסוטה ילפינן ועוד כיון שעבר

על דברי הדיינין הרי יש כאן עשה

דרנים: [אי לא ציית דינא משמתינן

ליה. תימה לימא דאי לא לית דינא

נחתינן לנכסיה בן מיהו פריך שפיר:

ממנעי משמחת י"מ. הקשה

ליה דהא ממנעי משמחת י"ט מאכילה

ושתיה וגוף ההריגה דהוא מלאכה

לא חיישינן ונראה לי מדאסר רחמנא

הבערת בת כהן בשבת מכלל דבמועד

שרי אי נמי כיון שהיא מצוה לצורך

י"ט קרינא בה: נמצאת אתה

מענה את דינו. קשיא לן דבפ׳ אחד

דיני ממונות (סנהדרין דף לה.) בשמעתין

דלפיכך אין דנין ⁽⁾ (בשבת) מוכח

דעינוי הדין לא שייך עד שילינוהו אחר שיגמור הדין וכי חימא דלעיוני

דהכא היינו גמר דין ולא יהרגוהו עדיין

עד אחר הרגל א"כ אמאי פריך לימא

לעיוני בעלמא בלא גמר דין ולא

יעשוהו גמר דין עד אחר המועד

וי"ל דמשתכחי אף על גב דאיכא

סופרי דיינין הכותבים דברי כל אחד

מ"מ הסברה אשר בלב משתכח ומהאי

טעמא אמרינן (שם) דאין דנין

בערב שבת דליבא דאינשי אינשי:

אמר אביי ת"ש מנודה שהתירו

ודלמא לעיוני ואין חושב ראייה

להוכחה דלטיל ואט"ג דדחי דאי לא

מימא דהאמ׳ לא חש באותו דיחוי בן ואפי׳

נראה דיחוי ה"נ מסתברא מ"מ נוכל

לומר לעיוני בלאו הכי נמי מסתברא:

והא כ"ג דכל השנה כולה כרגל

נוהג נידוי ברגל הוא הדין כ"ג אינו

נוהג נידוי כלל וקשה דהא ס כ"ג דן

ודנין אותו ואי לא ליית דינא (לא)

משמתינן ליה ולמאי דפרישית לעיל ד

דנוכל לומר למיחת לנכסיה ניחא:

בו'. משמע דאם אין מנודה

בו'. אביי לטעמיה דדחי

בתום' הר"א היכי קשה

הרב הא ליכא אלא עשה (ג)

ל) [לקמן כו:], ב) [גי׳ הערוך אגמת ע״ש],

ג) ותוספתה פ"ב ע"שו.

ול"ל וגמרי יעב"דו.

t) [לעיליג:], ח) [לקמן טו

ע) יומא יג: הוריות יב:

עין משפם נר מצוה

ל א מיי׳ פ״ח מהל׳ אבל הלכה ד טוש״ע י״ד סי׳ שמ סעיף כו: ה ב מיי׳ פ״ז מהלכות י״ט

הלכה יט טוש"ע א"ח סי' תקלא סעיף ו: ש ג מיי' פ"י מהלכות אבל הלכה ג ח טוש"ע א"ח סי׳ תחמח סעיף א:

י ד טוש"ע י"ד סי שלד סעיף א: סעיף א: יא ה ו מיי פ"ו מהלי י"ט הלכה יב טוש"ע א"ח סי' תקמה סעיף י: 'ב ז מיי פי"ג מהלי סנהדרין הלכה ד סמג לאוין רל:

יג ח מיי׳ שם הלכה ה: יד ט מיי׳ פ״י מהל׳ טומאת לרעת הל' ו םמג עשיו רלה:

שו י מיי' פ"ב מהלכות ביאת המקדש הל' ו [ופ"י מהלכות מעשה וופי מואפות מעפה הקרבנות הלכה כן: שו כ מיי׳ פ"ב מהל' ביאת מהדש הלי ח וופ"י

מהלכות מעשה הקרבנות שס]: יז ל מיי פ"י מהלכות טומאת לרעת הל' ו: יח מ מייי פ״ה מהלי אבל הלי א ב סמג עשין יאל לו כ פלוג עבון דרבנן ב טוש"ע י"ד סי" שפ סעיף א וסיי של סעיף א:

תורה אור השלם ר. וְשָּׁמַחְתָּ בְּחַגֶּרְ אַתָּה וּבְנֶרְ וּבָתֶּרְ וְעַבְּדְּרְ וַאֲמָתֶרָּ וְחַלֵּוִי וְהַגֵּר הַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר לא תאכלו על הדם לא תְנַחֲשׁוּ וְלֹא תְעוֹנֵנוּוּ: ויקרא יט כו

והצרוע אשר בו הַנָּגַע בְּגָדָיו יִהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּעַ וְעַל וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּעַ וְעַל שָׁפָם יַעְטֵה וְטָמֵא טָמֵא וּיִצְּטֶּח יְטְבֵּא טְבֵּא נִּ: ויקרא יג מה וַיֹּאמֶר משֶׁה ְאֶל ולאלעזר אהרו ָ תָמָר בָּנָיו רָאשֵׁי אַל תִּפְּרָעוּ וֹבְגְדִיכֶם לא תפרמו ולא תמתו ועל ּבָּל הָעֵדָה יִקְצֹף וַאֲחֵיכֶם בָּל הָעֵדָה יִקְצֹף וַאֲחֵיכֶם בָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְבּוּ אֶת ָיָ: הַשְּׂרֵפָּה אֲשֶׁר שְׂרַף יְיָ: ויקרא י ו

רבינו חננאל

ואי אמרת קטן הנולד קודם לרגל אסור לגלח במועד נמצאת אתה אומר אבלות נוהגת בקטז. ותניא מקרעין לקטן מפני עגמת נפש. ודחי רב אשי מי לגלח האסוריז קתני . במועד אסורין לגלח בימי אבלן, מדוקיא הא אסורין בכאן אסורין בכאן שמעינן (מינ׳) [לה], דילמא יש מהן אסור ויש מהז מותר. ל) וכי קתני הא ר׳ קתני. איכא דאמרי קטן הנולד בין ברגל בין זודם לרגל מותר לגלחו קורם לוגל מוזנו לגלוו במועד. אין אבילות נוהגת ברגל. דאי אבילות מעיקרא דהא חלה עליה.

ומדאצטריך קרא למישרי להו מכלל דאחריני אסורין: יי מצורעין. אע"ג דכחיב וראשו יהיה פרועי הא דריש ליה לקמוְשי להאי פרוע למילחא אחרימי:

ביימן, דיים בביים. לישראל כולז, דחה עשה דיחיד. וכל שכן אבילות דרגל, דאכתי לא חיילא עליה, דעשה דרבים דחה לה. מ**גודה** מהו לנהוג

י שוא לבון, וווו לפוח דור זה לבו אם היה זיגר, האברה אחר אירה, ולשוח היה בבו היה ולהוד בבו היה ולהוד בבו היה המ נדויר ברגל. פשיט רב נוסף תא שמע דנין במועד, דיני נפשות ודיני ממונות ודיני מכוח. וכיון דדיניגן ליה, אי לא צאית דינא משמתינן ליה, ואי ס״ד אין נוהג נידויו ברגל, מאן דמשמת מקמי רגל אתי רגל דחי ליה, השתא משמתינן ליה. ופריק . אביי דילמא האי דנין דקתני עיונא בדינא בעלמא, דאי לא תימא הכי, דנין דיני נפשות דקתני דינא ממש הוא פסקינן אם יד ליטה והדרוך קות ביתה במשמחת יום או הבירוך וכך יד שמשות או האינוד או משטחת יום בשטחה יותר במשחת את היד או משטחת יום במשחת את היד את המשחת יום במשחת את היד עקיבא אומר מנין לסנהדרין שהרגו את הנפש שאין טועמין כר. ולא איפשיטא בהדיא. וקיימא לן דהלכתא כרבתי ומסקנא דשמעתא כוותיה סלקא. מצורע, אסיקנא שנוהג צרעתו ברגל. ווליה שנה באונן אלמא לא נה..... אונן אלמא לא נה.... אליצור. שנא' ראשיכם אל תפרעו, לבני אהרן, מכלל דכולי עלמא אסור. 5 כר' אליצור דאמר וראשו יהיה פרוע, אין פרוע אלא גידול שער דברי ר' אליצור.

ודחי עשה דרבנן והאי דקאמר לעיל (דף יא:) לא מבעיא ימי אבלו דרבנן היינו עשיית מלאכה דנפקא לן (לקמן טו:) באסמכתא מוהפכתי חגיכם לאבל אבל גוף האבילות דאורייתא מיהו נראה לי דשמחת הרגל נמי דרבנן ושמחת היינו

עשה דיחיד. משמע דאבילות איכא עשה דאורייתא מדלא קאמר

ואי אמרת קמן אית ביה פלוגתא • נמצאת אבילות נוהגת בקמן והתניא 6 א מקרעין 'לקמן מפני י' עגמת נפש אמר רב אשי קתני הא אסורין דלמא יש מהן אסור ויש מהן מותר אמימר ואי תימא רב שישא בריה דרב אידי מתני הכי אמר שמואל במועד לא שנא נולד במועד לא שנא נולד במועד ולא שנא גולד מעיקרא אמר רב פנחם אף אגן גמי תנינא כל אלו שאמרו מותר לגלח במועד מותר לגלח בימי אבלו הא אסורין לגלח במועד אסורין לגלח בימי אבלו אי אמרת קטן אסור נמצאת אבילות נוהגת בקמן ותניא מקרעין לקמן מפני עגמת נפש אמר רב אשי מי קתני הא אסורין דלמא יש מהן אסור ויש מהן מותר י אבל אינו נוהג אבילותו ברגל שנאמר ושמחת בחגך אי אבילות דמעיקרא הוא אתי עשה דרבים ודחי עשה דיחיד ואי אבילות דהשתא הוא לא אתי עשה דיחיד ודחי עשה דרבים י מנודה מהו שינהוג נידויו ברגל אמר רב יוסף התא שמע י דנין דיני נפשות ודיני מכות ודיני ממונות ואי לא ציית דינא י משמתינן ליה ואי סלקא דעתך אינו נוהג נידויו ברגל משומת ואתי מעיקרא אתי רגל דחי ליה השתא משמתינו ליה אנן א"ל אביי ודלמא לעיוני בדיניה דאי לא תימא הכי דיני נפשות דקתני ה"נ דקטלין ליה והא קא מימנעי משמחת יום מוֹב דתניא ר"ע אומר י מנין י לסנהדרין (שראו בא') שהרגו את הנפש שאין טועמין כל אותו היום ת"ל ² לא תאכלו על הדם אלא לעיוני בדיניה ה"ג לעיוני בדיניה א"ל אם כן נמצאת מענה את דינו 🕫 האתו מצפרא ומעייני בדיניה ועיילי ואכלי ושתו כולי יומא והדר אתו בשקיעת החמה יי וגמרינן לדיניה וקטלו ליה אמר אביי ת"ש ומנודה שהתירו לו חכמים אמר רבא מי קתני שהתירוהו חכמים שהתירו לו חכמים

קתני דאזל ופייםיה לבעל דיניה ואתי קמי

דרבנן ושרו ליה מצורע מהו שינהיג

צרעתו ברגל אמר אביי תא שמע " והנזיר

והמצורע 6 מטומאתו לטהרתו הא בימי

מומאתו נהיג • לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מנודין בימי מומאתו דלא נהיג אבל למהרתו ניגזור שמא ישהה קרבנותיו קמ"ל אמר רבא ת"ש יוהצרוע יי לרבות כהן גדול והא כה"ג דכל השנה כרגל לכולי עלמא דמי דתנן יי כהן גדול 'מקריב אונן י ואינו אוכל שמע מינה ל נוהג צרעתו ברגל שמע מינה מאבל אסור בתספורת מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן ⁴ ראשיכם אל תפרעו 9 מכלל דכולי עלמא אסור

מנודין

ואי אמרת בקטן אית ליה פלוגתא. חילוק דנולד קודם הרגל אינו מגלח ברגל ואית לן למימר הואיל ואסור לגלח ברגל אסור לגלח נמי בימי אבלו א"כ נמלאת אתה אומר אבילות אפילו בקטן: מקרעין לקטן. את בגדיו: מפני עגמת נפש. שיבכו הרואין וירבו בכבוד המת ולא מפני שהוא אבל: מי

[ב"ק קי. זבחים לנו.],

() [בילה לו:], () [שייך לדף

נו.], () [ויקלא יג], (מ) [דף

נו.], () [ל"ל בע"ש], שאסורין לגלח במועד (כ) אסורין ם) [סנהדרין יח. ע"ש], לגלח בימי אבלן: ויש מהן מוחרין. כגון קטן זה שנולד קודם הרגל שאסור לגלח ברגל מותר לגלח בימי הנהות הב"ח אבלו: אמי עשה דרבים. ושמחת: (א) גם' ת"ש והנזיר ודתי עשה דיחיד. אבל דכתיב (ירמיה ו) אבל יחיד עשי לך: דהשתא. מטומאתו: (3) רש"י ד"ה ים מהו וכו׳ לגלח במועד שאירעו במועד: דנין דיני נפשות. יש מהן אסורין לגלח: במועד אבל לא ביום טוב שאסור (ג) תום' ד"ה מהו כו' הא משום שבותי. ודייקינן מינה מדדנין ליכא אלא עשה דיחיד ואיו עשה דיחיד דוחה עשה דרבים ואפילו עשה ליכא: במועד מכלל דאי לא לייח נמי משמתינן ליה במועד: אתי רגל ודחי ליה. שאינו נוהג נדוי ברגל: דלמה לעיוני. הה דתני דדנין לה אמרי׳ דלימא איש פלוני חייב איש

קתני הה הסורין. דמשמע החסורין

לגלח במועד אסורין לגלח באבל:

יש מהן אסורין. בשאר כל אדם

פלוני זכאי ואיכא למידק מינה דאי

לא ליית משמחינן ליה אלא מעייני

בדין ולא אמרי ליה כלום: מענה

אם דינו. דכי לא אמרו ליה דינו

לאלתר דעייני ביה הוה ליה עינוי

הדין: אלא. לעולם דנין דינו וגומרין

ממש במועד ואיכא למידק מינה אי

לא ניית משמחינן ליה ואיכא למשמע

מינה דנוהג נמי ברגל ודאמרת א"כ

מימנע משמחת י"ט הכא במאי

עסקינן דאתו מלפרא כו': מ"ש

מנודה שהתירו לו חכמים. קא סלקא

דעתך התירו לכל מנודה נידויו ברגל דאין נידוי נוהג ברגל: דאויל

ופייסיה לבעל דיניה. ברגל והתירו

לו חכמים ב"ד שבאותו דור: שינהיג

לרעתו. שלא יבא אל תוך המחנה

ולא יגלח: הא בימי טומאחו נוהג.

לרעתו ברגל: ניגוור. שלא יהא

מגלח במועד דכיון דגילח לריך להביא

קרבן ושמא משהה קרבנותיו עד ליום

טוב האחרון ומקריבן ואסור להקריב

קרבנות יחיד בי"ט: לרבות כ"ג.

שנוהג בו לרעת: הא כהן גדול כל

השנה לדידיה כרגל לכולי עלמא דמי

דתנן כ"ג מקריב אונן. מדאמר לו

אהרן למשה ואכלתי חטאת היום

(ויקרא י) ולא אמר למשה והקרבתי

מכלל דהקרבה באנינות ולמדנו דכ"ג

מקריב אונן אבל כולי עלמא בשאר

ימות השנה אונן אינו משלח קרבנותיו

כדאמרינן לקמן (דף טו:) שלמים בזמן

שהוא שלם ולא בזמן שהוא אונן וברגל

משלח וכהן גדול אונן מקריב כל השנה

אלמא כל השנה לדידיה כרגל דמי וקתני

דנוהג בו לרעת תיפשוט דכל מלורע

נוהג לרעתו ברגל: אל תפרעו. גידול שער

והאי קרא גבי מיתת נדב ואביהוא כתיב

גליון הש"ם

גמ' נמצאת אבלות נוהגת בקמן. ק"ל הא אדרבה כיון דבקטן לא שייך אבלות אין זה יולא מן הכלל וכל שאסור במועד אסור בימי אבלו דימי אבלו במי שהוא אבל משא"כ קטן דאינו אבל ובמועד אינו איסור על הקטן רק על המגלח אבל באבל דהמגלח אינו אבל ועל קטן ליכא איסור וללע"ג: שם מי התגי הא אסורין. כעין זה זכחים קב ע"ל: שם לא מיבעיא קאמר. שם עיין לקמן דף יח ע"ב תוס' ד"ה העולים: שם מכלל דכולי עלמא אסור. עיין לקמן דף כ"ג ע"ב תוס' ד"ה ואינו אוכל:

הגהות מהר"ב רנשבורג

וכו׳ והמשה הרב כו׳ אלא עזרא גזר כדלקמן. עיין ריטב״א דבור המתחיל מנודה: ב] ד״ה ואי לא לנית כו' מיהו פריך שפיר. עיין יד דוד: ג] ד"ה אמר אביי כו׳ אביי לטעמיה כו׳ ואפילו נראה דיחוי ה"נ מסתברא כו'. בספריהם היה הגירסא א"ל אביי ודלמא לעיוני ה"ג מסתברא דאי לא תימא הכי כו׳ וק"ל: ד] ד"ה והא כ"ג כו' ולמאי דפרישית לעיל בד"ה ואי לא ליית:

מוסף רש"י

רהוזור מטומאתו לטהרתו. וזיר טמא כשעלה מטומאמו ושוב אינו משמר נזרו, וכן מגלח ברגל לפי שלא היה להם פנאי לגלח קודם הרגל (לעיל יג:). כהן גדול מקריב אונן. דכתיב לאכיו המקדש לא יצא, אם מת

אביו ואמו דהוי אונן אפילו הכי מקדושחו לא יצא ולא יחלל, כלומר דעבודחו שיעבוד באניטוח לא תחתלל, הא אחר, הדיונו, שאל יצא חילל (ב־קּקי.) או: ומן המקדש לא יצא, אינו צריך לצאח מן המקדש ביום מיחח אביו ואמו, ולא יחלל שעבודתו אינה מחוללת (זבחים צט, וכעי"ז יומא יג:).

א) אולי ל"ל וכי קתני אסורא הא התירא קתני. ב) נראה דחסר כאן ול"ל מצורע אסור בתספורת כר"א.